

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 00-17

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Dossiernummer: VB 00/17

Uitspraak

in de zaak van

X
wonende te A,
appellante van een uitspraak
van 18 mei 2000 van het
Veterinair Tuchtcollege (99/027c)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 18 mei 2000, verzonden 25 mei 2000, de klacht gegrond verklaard van Y(hierna te noemen klaagster), dat X, dierenarts te A (hierna te noemen appellante), te kort is geschoten in de zorg die zij in haar hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de kat en de kittens van klaagster, met betrekking tot welke dieren haar hulp was ingeroepen, voorzover deze klacht betrekking heeft op het feit dat appellante te laat in de partus heeft ingegrepen. Het Veterinair Tuchtcollege heeft appellante een waarschuwing, als bedoeld in artikel 16, lid 1, onderdeel a, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 gegeven.

Namens appellante heeft Z (T te D), bij beroepschrift, gedateerd op 24 juli 2000 en op 24 juli 2000 binnengekomen bij het Veterinair Beroepscollege, aangevuld bij schrijven van 7 augustus 2000, beroep ingesteld tegen voormelde beslissing van het Veterinair Tuchtcollege.

Klaagster heeft bij schrijven van 31 augustus 2000 op het beroepschrift gereageerd. De behandeling ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 8 november 2000. Bij die gelegenheid hebben appellante, bijgestaan door Z, voornoemd, en klaagster hun standpunten nader toegelicht. In verband met de samenhang is de onderhavige zaak tezamen met de zaak VB 00/16 behandeld.

2. De vaststaande feiten

Het Veterinair Beroepscollege gaat uit van de volgende feiten:

Op 17 april 1999 heeft klaagster zich 's avonds telefonisch tot de praktijkgenoot van appellante gewend omdat bij haar kat, die enige dagen over de draagtijd was, sprake was van vochtverlies uit de vulva. Appellante's praktijkgenoot heeft geïnformeerd naar de kleur van de uitvloeijing en heeft klaagster gezegd op welke punten moest worden gelet en geadviseerd om in de loop van de volgende dag weer contact op te nemen als er nog geen kittens waren geboren.

Op 18 april omstreeks 13:00 uur heeft appellante de kat onderzocht en de kat een injectie met 0,1 cc oxytocine toegediend. Omstreeks 17:00 uur heeft appellante de kat een (tweede) injectie met 0,2 cc oxytocine toegediend, waarna omstreeks 17:30 het eerste kitten is geboren. Daarna is klaagster met de kat en het kitten weer naar huis gegaan. Omstreeks 20:00 uur is klaagster weer naar de praktijk van appellante gegaan omdat de kat geen weeën had. De kat is omstreeks 20:15 uur een (derde) injectie met oxytocine toegediend. De kat had daarna wat lichte weeën maar er gebeurde verder niets. Daarna is de kat een (vierde) intraveneuze injectie met 3 cc calcium-gluconaat toegediend. Omstreeks 22:00 uur is het tweede (dode) kitten geboren. Na wederom 30 minuten te hebben gewacht, is besloten om in te grijpen door middel van het verrichten een keizersnede, waarbij omstreeks 23:00 uur een levend en een dood kitten zijn gehaald. Toen de tube na afloop van de operatie er uitgehaald werd, ademde de kat zelf en kwam bij. Kort daarna constateerde de praktijkgenoot van appellante dat sprake was van een acute hartstilstand, waarna de kat met succes is gereanimeerd.

Op 19 april 1999 heeft appellante's praktijkgenoot de kat omstreeks 09:30 uur onderzocht en geconstateerd dat de kat hersenverschijnselen vertoonde en dat sprake was van een versnelde ademhaling; temperatuur, hart en longen waren niet afwijkend. Hij heeft de kat een vitamine injectie toegediend en vloeibare voeding voorgeschreven en kittenmelk meegegeven. Diezelfde dag heeft klaagster zich tot een andere dierenarts gewend, die de kat daags daarna naar de Universiteitskliniek voor Gezelschapsdieren van de Faculteit der Diergeneeskunde van de Universiteit D heeft doorverwezen, alwaar de kat is opgenomen. Omdat er geen uitzicht op herstel was heeft klaagster op 21 april 1999 besloten om de kat te laten inslapen.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan zijn bestreden beslissing onder meer de volgende overwegingen, waarin appellante is aangeduid als beklagde, ten grondslag gelegd:

12. In geding is of beklagde te kort is geschoten in de zorg die zij in haar hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de kat en de kittens van klaagster, met betrekking tot welk dier haar hulp was ingeroepen.

13. Het College overweegt ten aanzien van de klacht, dat beklagde kan worden verweten dat zij te lang heeft gewacht op een normale geboorte en de kat te veel schadelijke injecties heeft toegediend, als volgt. Het College stelt vast dat beklagde vanaf 18 april 1999 omstreeks 13:00 uur bij de behandeling van de kat betrokken is geweest en dat zij de kat vanaf omstreeks 20:15 uur samen met haar praktijkgenoot heeft behandeld, in welke situatie de onderscheiden handelingen en beslissingen bij de behandeling van de kat naar het oordeel van het College dan ook vanaf dit tijdstip aan hen gezamenlijk dienen te worden toegerekend.

14. Vast staat dat beklagde, die wist dat de kat in de avond van 17 april 1999, althans in de nacht van 17 op 18 april 1999 met de partus was begonnen, de kat op 18 april 1999 zowel omstreeks 13:30 uur als om 16:50 uur een injectie met respectievelijk 0,1 en 0,2 cc oxytocine heeft toegediend, hetgeen – afgezien van de geboorte van het eerste kitten kort na de tweede injectie – niet tot een bevredigend resultaat had geleid. Vast staat voorts dat de kat vervolgens omstreeks 20:15 uur nog een (derde) injectie met oxytocine is toegediend, hetgeen – afgezien van enkele lichte weeën – wederom geen reactie opleverde, waarop de kat nog een (vierde intraveneuze) injectie met een calciumpreparaat is toegediend. Het besluit om door middel van een keizersnede is vervolgens omstreeks 22:00 uur genomen.

15. Het College is in het algemeen van oordeel dat, indien sprake is van een niet-vorderende partus bij een kat waarbij de toediening van een injectie met oxytocine niet binnen circa een half uur resulteert in de geboorte van een kitten, het ingrijpen in de partus door middel van een keizersnede dient te worden overwogen. Het College stelt op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting vast dat beklagde geen goede verklaring heeft gegeven voor het lange tijdsverloop tussen de eerste en de tweede injectie met oxytocine en plaatst in dat verband vraagtekens bij haar beslissing om de kat op 18 april 1999 omstreeks 16:50 uur een tweede injectie met oxytocine toe te dienen en op dat moment niet tot ingrijpen over te gaan. Het College is van oordeel dat er in ieder geval omstreeks 20:15 uur reden was om tot ingrijpen over te gaan en niet had mogen worden volstaan met het - wederom - toedienen van een (derde) injectie met oxytocine, gevolgd door de intraveneuze toediening van een calciumpreparaat. Het verweer van beklagde, dat er terzake van het ingrijpen in de partus geen protocol voorhanden is en er (alles bijeengenomen) geen sprake is geweest van een onaanvaardbaar lange draagtijd of een partus die te lang heeft geduurd, dient naar het oordeel van het College te worden verworpen, aangezien beklagde daarbij voorbij gaat aan het feit dat de draagtijd inmiddels minimaal 69 dagen bedroeg, de partus reeds in de avond van 17 april 1999, althans in de nacht van 17 op 18 april 1999 was begonnen en zij de kat vanaf 13:00 uur twee maal een injectie met oxytocine had toegediend die onvoldoende resultaat hadden opgeleverd. Het College is derhalve van oordeel dat, gelet op deze feiten en omstandigheden, uitstel van chirurgisch ingrijpen op 18 april 1999 omstreeks 20:15 uur wegens de door beklagde genoemde risico's niet langer gerechtvaardigd was in verband met het aan dit uitstel verbonden (toenemend) risico voor de gezondheid van moeder en kittens. Hieruit volgt dat de klacht, dat beklagde kan worden verweten dat zij te lang heeft gewacht op een normale geboorte, gegrond dient te worden verklaard.

16. Ten aanzien van de stelling van klaagster, dat beklagde daarnaast kan worden verweten dat zij de kat te veel schadelijke injecties heeft toegediend, waardoor twee kittens dood ter wereld zijn gekomen, het derde kitten de volgende dag is overleden en klaagster daarna heeft moeten besluiten om ook de kat te laten inslapen, overweegt het College dat de juistheid daarvan bij gebrek aan bewijs omtrent de doodsoorzaak van de kat en de kittens niet vast is komen te staan, zodat dit onderdeel van de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

17. Tot slot overweegt het College dat ook de juistheid van de klacht dat beklagde onvoldoende nazorg heeft verleend, op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting niet vast is komen te staan, aangezien de kat na de operatie medicijnen zijn

toegediend en klaagster de kat daarna niet meer aan beklagde ter behandeling heeft aangeboden.

18. Conclusie is dat de klacht gegrond dient te worden verklaard voor zover deze betrekking heeft op het feit dat beklagde te laat in de partus heeft ingegrepen en dat de klacht voor het overige ongegrond dient te worden verklaard.

19. Het College is gelet op de feiten en omstandigheden van oordeel dat met het opleggen van een waarschuwing kan worden volstaan.

4. De grieven

Appellante heeft de volgende grieven, samengevat vermeld, doen aanvoeren:

I. Appellante meent dat het Veterinair Tuchtcollege ten onrechte in overweging 14 van de beroepen uitspraak stelt dat de door appellante om 13.30 uur en 16.30 uur gegeven injecties met oxytocine niet tot een bevredigend resultaat hadden geleid.

Vast staat dat na de tweede injectie de eerste kitten werd geboren, zodat van een bevredigend resultaat kan worden gesproken.

II. Appellante is van mening, dat het Veterinair Tuchtcollege in overweging 14 van de bestreden beslissing ten onrechte niet vermeld heeft dat na de toediening van de derde injectie oxytocine, gevolgd door een intraveneuze injectie calciumpreparaat een tweede kitten is geboren.

Appellante is van mening dat de procedure met oxytocine opnieuw kan worden gestart na de geboorte van een kitten.

III. Appellante is het oneens met het gestelde in overweging 15 van de bestreden uitspraak, dat het verweer van beklagde, dat er terzake van het ingrijpen in de partus geen protocol voorhanden is en er in casu geen sprake is geweest van een onaanvaardbaar lange draagtijd of een partus die te lang heeft geduurd, verworpen dient te worden. Appellante is van mening dat er pas sprake is van dystocia, indien er op de 72e dag geen kitten is geboren. Op grond van de informatie van de eigenaar bevond de poes zich op 18 april 2000 op maximaal de 71e dag.

IV. Appellante bestrijdt het in overweging 15 van de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege gestelde, dat omstreeks 20.15 uur niet had mogen worden volstaan met het toedienen van een derde injectie oxytocine, omdat uitstel van een chirurgisch ingrijpen op dat moment niet langer gerechtvaardigd was in verband met het aan dit uitstel verbonden (toenemend) risico voor de gezondheid van moeder en kittens.

Appellante heeft met haar praktijkgenoot na afweging van de voor- en nadelen van een operatieve ingreep besloten om nog een poging te doen om de geboorte door middel van oxytocine te bewerkstelligen, omdat de eerste twee injecties na lichte weëenactiviteit de geboorte van een kitten tot gevolg hadden, de gezondheid van de moederpoes goed was en er sprake was van drie vruchten.

5. Het verweer

Klaagster heeft, samengevat, tegen de grieven van appellante het volgende aangevoerd:

Ad grief I: Klaagster is van mening dat al na de eerste toediening van oxytocine om 13.00 uur de mogelijkheid van de keizersnede had moeten worden overwogen en niet had mogen worden volstaan met naar huis sturen. Zij heeft er op gewezen dat na de tweede toediening om 17.00 uur zij wederom naar huis werd gestuurd. De eerste kitten was nog verbonden aan de navelstreng van de poes

Ad grief II: Om 22.00 uur werd een tweede kitten dood geboren.

Ad grief III: De poes was aan het einde van de draagtijd (tussen de 71e en 73e dag). Het is niet juist, zoals appellante stelt, dat de poes zich maximaal op de 71e dag bevond.

De poes was op 2 februari 1999 om 19.00 uur bij de kater gebracht en op 7 februari 1999 weer opgehaald. De normale draagtijd voor poezen is rond de 65 dagen.

Ad grief IV: Klaagster is van mening dat appellante zeker omstreeks 20.15 uur, toen klaagster voor de derde keer met de poes in de praktijk kwam, niet had mogen volstaan met opnieuw een injectie oxytocine gevolgd door een injectie met calciumgluconaat, maar tot operatief ingrijpen had dienen te besluiten.

6. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. In deze zaak is in hoger beroep aan de orde of in stand kunnen blijven de beslissingen in de beroepen uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege (1) dat de klacht gegrond dient te worden verklaard voor zover deze betrekking heeft op het feit dat appellante op 18 april 1999 omstreeks 20.15 uur te laat heeft ingegrepen in de partus van het dier waarvoor klaagster haar veterinaire hulp had ingeroepen en (2) dat deswege aan appellante een waarschuwing dient te worden opgelegd.

2. Daar grief IV van appellante deze beslissingen van het Veterinair Tuchtcollege rechtstreeks bestrijdt, zal het Veterinair Beroepscollege deze grief het eerst behandelen.

3. Appellante betoogt daarbij dat de door haar en haar praktijkgenoot op 18 april omstreeks 20.15 uur gemaakte afweging een derde injectie oxytocine te geven en nog niet tot een chirurgische ingreep over te gaan niet voor onjuist kan worden gehouden, omdat de eerste twee injecties hadden geleid tot de geboorte van één kitten, de gezondheid van de moederpoes goed was en er slechts sprake was van drie vruchten.

4. Het Veterinair Beroepscollege overweegt omtrent deze grief het volgende.

Tussen partijen staat vast dat de bevalling al op de avond van 17 april 1999 was begonnen. Het Veterinair Beroepscollege is van oordeel dat de duur van de bevalling een omstandigheid is die zeker had moeten worden betrokken bij de op 18 april 1999 omstreeks 20.15 uur gemaakte afweging. Voorts kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de injectie met oxytocine omstreeks 13.30 uur niet had geleid tot een partus, terwijl de injectie met dit middel omstreeks 16.50 uur slechts tot de geboorte van één kitten had geleid. Gelet op de duur van de bevalling en de beperkte effecten van de twee toegediende injecties oxytocine was uit veterinaire oogpunt dan ook in ieder geval omstreeks 20.15 uur chirurgisch ingrijpen geïndiceerd en kon niet meer worden volstaan met het ten derde male toedienen van oxytocine.

5. Het Veterinair Beroepscollege onderschrijft op grond van het vorenoverwogene het oordeel van het Veterinair Tuchtcollege dat uitstel van chirurgisch ingrijpen op 18 april 1999 omstreeks 20.15 uur niet langer gerechtvaardigd was in verband met het aan dit uitstel verbonden (toenemend) risico voor de gezondheid van moeder en kittens.

De grief IV faalt derhalve.

6. Hiervoor heeft het Veterinair Beroepscollege reeds aangegeven dat de beide injecties welke op 18 april 1999 in de loop van de middag, althans voor 20.15 uur waren toegediend niet tot een bevredigend resultaat hadden geleid en waarom uit veterinaire oogpunt chirurgisch ingrijpen omstreeks laatstgenoemd tijdstip geïndiceerd was. Dat houdt in dat de grieven I tot en met III, welke uitgaan van de gedachte dat de eerste twee injecties wel bevredigend resultaat hadden afgeworpen en dat er om 20.15 uur alsnog ruimte was voor toediening van een derde injectie oxytocine (gevolgd door een intraveneuze injectie calciumpreparaat), niet tot vernietiging van de beroepen uitspraak kunnen leiden en geen afzonderlijke bespreking meer behoeven.

7. Het Veterinair Beroepscollege is voorts van oordeel dat de door het Veterinair Tuchtcollege in zijn bestreden uitspraak aan appellant opgelegde sanctie evenredig is aan de ernst van de hierboven onder 4 genoemde beoordelingsfout welke appellante heeft begaan.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende bepalingen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom dat de in beroep bestreden beslissing in stand dient te blijven.

7. Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

· verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mr H.C.Cusell, mr G. van der Wiel, drs M.A. van Messel (dierenarts) en drs N.H.Lieben (dierenarts), in tegenwoordigheid van de secretaris mr Q.J.M. Kramer en door de voorzitter te 's Gravenhage op 26 januari 2001 in het openbaar uitgesproken.

Secretaris

Voorzitter

1.